

Samleikaskjal

hjá Kirkjuligu Heimamissiónini í Føroyum

Fororð

Við hesum samleikaskjali hevur Kirkjuliga Heimamissiónin roynt at seta orð á samleika sín. Bakgrundin er, at rørslan er stór, og at tað tí er neyðugt at orða, hvør hon er, og hvørjum hon stendur fyri.

Útvaldir spurningar, sum rørslan metir, at tað er týðningarmikið at skifta orð um og greiða, eru við. Harvið er eisini sagt, at nógvir ikki ótýðandi spurningar, ikki eru við.

Samleikaskjalið er í 4 pørtum:

1. Viðurskiftini millum felagsarbeiðið og staðbundnu arbeiðini
2. Felags lærugrundarlag
3. Etiskir spurningar
4. Ymiskir spurningar

Í tilgongdini hevur dentur verið lagdur á, at heimamissionsfólk kring alt landið kundu siga sína hugsan og at tilgongdin í sjálvum sær skuldi virka savnandi. Eisini skal skjalið kunna nýtast til at knýta seg til rørsluna.

Ein stýrisbólkur hevur leitt arbeiðið við umboðum fyri staðbundnu arbeiðini, Høvuðsstýrið, landsnevndirnar og starvsfólkini.

Við vón og bøn um, at samleikaskjalið verður dúgliga nýtt, so tað framhaldandi kann vera við til at greiða týðandi spurningar og at savna rørsluna.

Á ársmøtinum 11. mai 2013

Kirkjuliga Heimamissiónin

1. Felagsarbeiðið - staðbundnu arbeiðini

1.1 Kirkjuliga Heimamissiónin í Føroyum

a. Kirkjuliga Heimamissiónin í Føroyum er tey missiónsarbeiði, sum saman taka fult undir við endamálinum og grundarlagnum hjá Heimamissiónini, og sum arbeiða í samsvari við samleikaskjalið.

b. Kirkjuliga Heimamissiónin skipar seg við Høvuðsstýri, sum hevur yvirskipaðu leiðsluna um hendi og myndar rørsluna.

c. Staðbundnu arbeiðini hava ávirk-an á, hvussu felagsarbeiðið verður rikið.

1.2 Staðbundnu arbeiðini

a. Staðbundnu arbeiðini skipa seg sjálv og hava ábyrgdina av staðbundna missiónsarbeiðinum.

b. Staðbundnu arbeiðini reka mis-siónsarbeiðið á staðnum og bera felagsarbeiðið andaliga og fíggjar-liga.

1.3 Felagsarbeiðið

a. Høvuðsstýrið leiðir felagsarbeiðið.

b. Felagsarbeiðið stuðlar staðbundnu arbeiðunum og ger tær uppgávur, sum vit betri megna í felag.

c. Øll lønt starvsfólk í Heimamis-

siónini verða sett av Høvuðsstýri-num eftir galdandi reglum.

2. Felags lærugrundarlag

2.1 Grundarlag

“Kirkjuliga Heimamissiónin í Føroyum byggir arbeiði sítt á Bíbliuna, Guds innblásta og heilaga orð og avger-andi myndugleiki fyri trúgv og lívi hins kristna og sum tulkning á fólka-kirkjunnar 5 evangelisk-luthersku játtanarrit.” (úr lógskipanini)

2.2 Bíblían – Guds heilaga orð

a. Bíblían er Guds heilaga orð, bor-in okkum ígjøgnum menniskju. Hon er gudinnblásin og tískil fult og heilt álítandi (2 Tim 3,16; 2 Pæt 1,21; Áps 4,25; Jóh 10,35).

b. Bíblían hevur avgerandi og óvik-andi myndugleika og er greið og nøktandi til lív og sælu (2 Tim 3,15-16; Jóh 5,39).

2.3 Skapanarverkið

a. Gud hevur skapað himmalin og jørðina, menniskjuni og alt livandi og heldur støðugt øllum skapanar-verkinum uppi. Skapanin er verulig hending (1 Mós 1-3; Kol 1,17; Hebr 1,3; 11,3).

b. Menniskjað er skapað í Guds mynd sum krúnin á skapanarverkinum. Tískil hevur hvørt einstakt menn-iskja óendaligt virði uttan mun til kyn, aldur, húðarlit, førleikar, heilsu,

átrúnað ella annað (1 Mós 1,26-27; Sl 8,4-9).

c. Gud hefur skapað menniskjað gott og rættvíst til ævigt samfelag við Gud og medmenniskjað. Menniskjað er skapað til at elska og æra skapara sín og at elska og verja næsta sín (1 Mós 1,31).

d. Við syndafallinum, sum er verulig hending, vórðu menniskjans náttúra og viðurskiftini við Gud grundleggjandi broytt. Menniskjað verður nú føtt sum syndari, sum av náttúru ikki vil Guds vilja. Syndin hefur skilt menniskjað frá skapara sínum. Henda skaða hvørki vil ella kann menniskjað bota. Tí tørvar einum og hvørjum menniskja endurføðing við Guds Heilaga Anda (Sl 51,7; Job 14,4; Mark 7,21-23; Jóh 3,3-6; Róm 3,23; 5,12; 8,6-7; Ef 2,3).

e. Gud hefur sett menniskjað at ráða yvir øllum øðrum skapningum. Menniskjað eigur tí at umsita og gagnnýta jørðina og tilfeingí hennara undir ábyrgd fyri Gudi, næstanum og umhvørvinum (1 Mós 1,26-28; 1 Mós 2,19; Sl 33,13-15; Hebr 4,13).

2.4 Náðimiðlarnir

Jesus Kristus hefur vunnið øllum syndarum Guds náði við deyða og uppreisn síni. Við náðimiðlunum rættir hann syndarum hesa náði, og hon gagnar teimum, ið taka ímóti henni við trúgv á Jesus (1 Pæt

1,23; Ják 1,18; Kol 2,12).

2.4.1 Orðið (Guds orð)

a. Guds orð er livandi og virkið. Tí er Orðið fyrsti og grundleggjandi náðimiðilin, ið eisini virkar í hinum báðum náðimiðlunum, sum eru sakramentini: dópur og altarbord (Róm 1,16; 2 Tim 3,15; 1 Pæt 1,23-25; Ják 1,18.21; Hebr 4,12).

b. Tað er Guds orð, sum ger ein náðimiðil til náðimiðil, ikki orðsins tænarari ella tann, ið tekur ímóti náðimiðlinum.

2.4.2 Dópurin

a. Kristni dópurin er náðimiðil. Í dópinum endurføðir Gud Heilagi Andi syndaran, veitir honum syndanna fyrigeving og ævigt lív og festir búgv í hjarta hansara. Tí tørvar øllum menniskjum at verða doypt (Matt 28,18-20; Jóh 3,3-6; Áps 2,38; Tit 3,5; Kol 2,12; 1 Pæt 3,21).

b. Tað er Gud, sum virkar í dópinum við Orði og Anda sínum, ikki menniskju. Tí er bert neyðugt at verða doyptur einaferð (Róm 6,3-6; Ef 5,25-27).

c. Syndarin tekur ímóti náðini við trúgv á Jesus Kristus og lyfti hansara. Eisini trúnnar virkar Gud við orði og Anda sínum. Uttan trúgvagnar dópurin einki, tí hoyra trúgv og dópur óloysandi saman (Róm 10,17; Gal 3,26-27; Kol 2,12; 1 Pæt 1,23-25).

d. Sum Guds Orð talar um börnini, trúnnu og dópin, er bæði neyðugt og natúrligt at doyða børn, ið verða uppald í kristnu trúnni (Job 14,4; Sl 51,7; Jóh 3,3-6; Ef 2,3; Matt 18,1-6; Luk 18,15-17).

2.4.3 Altarborðið

a. Altarsins sakramenti er náðimiðil. Har gevur Jesus Kristus syndarum sítt heilaga likam og blóð, sum hann gav fyrri allar heimsins syndir. Jesus er veruliga til staðar í breyði og víni, sum vit eta og drekka til hansara áminningar. Tí fær syndarin fyrigiving við altarborðið, so satt hann trýr, umframt at trúgvinn á syndanna fyrigiving verður styrkt (1 Kor 10,16-17; 11,23-26; Matt 26,26-28; Jóh 6,47-57).

b. Tað er Gud, sum virkar í altarborðinum við Orði og Anda sínum, ikki menniskju (Matt 26,26-28; Jóh 6,51).

c. Altarborðið undirstrikar eisini felagskap teirra trúgvandi (1 Kor 10,17; Luk 22,15).

d. Altarborðið er fyrri øll, ið vilja bera synd sína til Jesus. Tí er alneyðugt hjá øllum trúgvandi javnan at fáa altarsins sakramenti (Jóh 6,51-57; 1 Kor 11,23-32).

2.5 Heilaga Andans gerningur

a. Heilaga Andans høvuðsgerningur er at leiða syndarar til Jesus Kristus og varðveita teir hjá honum. Tað ger

hann við at sannføra teir um synd teirra og dóm á evsta degi og við at skapa trúgv og álit á Jesu frelsandi náði við Guds orði (Jóh 14,16-18.26; 15,26; 16,8-15; Ef 1,13-14).

b. Heilagi Andin býr í hjørtunum hjá øllum teimum, ið trúgva á Jesus Kristus og eru doypst til hansara, og ynskir støðugt at fylla tey (Matt 3,11; 28,19; Áps 1,8; 2,38; 1 Kor 12,13; Gal 3,1-2; Ef 1,13-14; 3,14-19; 5,18; Tit 3,5).

c. Heilagi Andin arbeiðir fyrri at skapa góðan ávøkst í lívi teirra, sum hoyra Jesu til. Ávøkturin er eitt sinnlag, ið elskar Gud og næsta sín í verki (Róm 8,1-17; Gal 5,16-26; 1 Tess 4,3; Hebr 12,14).

d. Heilagi Andin fyrireikar Guds børn til tænaðu fyrri Jesus og gleði-boðskapin. Hann gevur hvørjum einstøkum eina ella fleiri náðigávur til tænaðu. Náðigávnar eru margfaldar. Tó at tær boðandi náðigávnar hava størri týðning enn aðrar, skulu vit tráa eftir øllum náðigávu-num (Jóh 15,26-27; Áps 1,8; Róm 12,3-8; 1 Kor 12-14; Ef 4,7-16).

2.6 Frelstur við trúgv

a. Av óendaliga kærleika sínum til øll menniskju sendi Gud son sín í heimin at gera allan heimin sáttan við seg (Róm 3,23-24; 2 Kor 5,14-15.19; 1 Tim 2,4-6; Hebr 2,9).

b. Frelsan er av náði eina. Grundað

á Krists verk verður syndarin frelstur (Róm 3,19-31; 4,16; 11,6; Ef 2,8-9; Jákk 1,18.21; 1 Pæt 1,23-25).

c. Syndarin verður frelstur eina við trúgv á Jesus. Trúnna skapar Guds Andi við gleðiboðskapinum (Róm 1,16; 3,19-31; 4; Ef 2,8-9; Hebr 11,6; Jákk 1,18.21; 1 Pæt 1,23-25).

d. Náðin og trúgvinn eru neyðug alt lívið hjá Guds börnum (Jóh 3,30; Róm 8,1; 11,6; Gal 3; 1 Jóh 5,11-12).

2.7 Jesu afturkoma og ævinleikin

a. Jesus Kristus kemur ein dag aftur. Tíðin frammanundan er merkt av ógvusligum hendingum í náttúruni, alheiminum og mannaættini. Eisini eru endatíðirnar merktar av forfylg-ing av teimum kristnu og villleiðing frá djevlinum (Matt 24; Mark 13; Luk 21; 2 Tess 2,1-12; Opb 13).

b. Tá ið Jesus kemur, skal hann re-isa øll deyð upp líkamliga og halda dóm yvir øllum menniskjum. Teimum, ið trúgva á hann, skal hann geva ævigt lív, meðan tey, ið ikki hoyra honum til, glatast um ævir (Matt 18,8-9; 25,31-46; Áps 1,11; 1 Kor 15; Fil 3,21; 1 Tess 4,13-5,11; Hebr 9,27; Opb 1,7-8; 20,11-15).

3. Etiskir spurningar

3.1 Inngangur

a. Gud hevur skapað hvørt einstakt menniskja, so at tað kann liva í

kærleiksfullum samfelagi við Gud og medmenniskju síni. Eftir synd-afallið tørvar okkum menniskjum etiska leiðbeining at liva rætt saman við øðrum. Biblian er avgerandi myndugleiki í etiskum spurningum. Grundleggjandi í kristnu siðalæruni er falsleysur kærleiki millum menniskju, og endamálið er at verja hvørt einstakt menniskja, so at tað kann liva eitt gott lív. Serlig vernd verður sett um tey veikur (t.d. 2 Mós 20,1-17; Matt 22,34-40; Mark 12,28-34; Matt 5-7; Róm 12,9-21; 1 Kor 13; Kol 3,12-15; 1 Tim 2,2; Hebr 12,14; Jákk 3,17-18).

b. Næstakærleiksboðið býður okkum at elska øll menniskju uttan mun til lívsfærslu teirra, at umbera eins og okkum sjálvum tørvar umbering, og í verki at sýna veruliga umsorgan fyri hvørjum øðrum. Guds orð loyvir okkum harumframt ikki at døma, happa ella niðurgera. Kristni felagsskapurin er fyri allar syndarar á jøvnum føti. Tey, ið Gud nýtir í tænastru síni, eru syndarar, sum støðugt hava tørv á at venda sær til Jesus við synd síni (1 Mós 1,26-27; Sl 8,4-9; 139,13-16; Matt 22,36-40).

3.2 Samlív – hjúnalagið

a. Gud hevur skapað menniskjað í síni mynd sum mann og kvinnu. Hjúnalagið millum ein mann og eina kvinnu er Guds góða og gagnliga skipan fyri samlívið og tann karmur, hann hevur givið um kynslívið

(1 Mós 1,26-28; 2,18-25; Matt 19,4-6; 1 Kor 11,11-12).

b. Við syndafallinum kom egoisma eisini inn í samlívið millum kynini. Kærleikin millum mann og kvennu er tó framvegis partur av Guds góða skapanarverki. Tí er tað Gudi tekkiligt at fjálga um hjúnalagið, meðan alt, sum skaðar hjúnalagið, er ímóti Guds vilja (t.d. Orðt 5,1-23; Gal 6,2; Ef 5,22-33; Kol 3,12-19).

c. Hjúnalagið varir, so leingi báðir hjúnafelagar liva. Hjúnaskilnaður er ímóti Guds vilja og uppløysir ikki hjúnalagið. Nýggja Testamenti letur tó upp fyri hjúnaskilnaði í serligum førum, um eingin annar útvegur er. Endurgifta er at rokna sum hjúnalagsbrot, um fyrrverandi hjúnafelagin enn livir (Mál 2,14-16; Matt 5,31-32; 19,1-12; Mark 10,1-12; Luk 16,18; 1 Kor 7,10-24).

d. At búgva saman ógift og kynsligt samlív uttan fyri hjúnalagið er í stríð við Guds orð (t.d. Orðt 6,32; Jer 7,1-15; Matt 5,27-30; 1 Kor 6,15-20; 1 Kor 7,9).

e. Nýggja Testamenti talar eisini jaliga um at vera stök/stakur (Matt 19,10-12; 1 Kor 7,1-8 og 32-34).

f. Samkynt samlív er í stríð við Guds orð. Skriftin fordømir tó ikki samkyndar kenslur í sjálvum sær (3 Mós 18,22; 20,13; Róm 1,26-27; 1 Kor 6,9-10; 1 Tim 1,8-10).

3.3 Rúsdrekka/rúsevnir

a. Bíblían ávarar ímóti at verða drukkin (Sl 104,14-15; Jes 25,6-8; Orðt 20,1; 23,29-35; Matt 11,19; Luk 21,34; Jóh 2,1-11; Róm 13,12-13; 1 Kor 6,19-20; Gal 5,19-21; Ef 5,18; 1 Tess 5,6-8; 1 Tim 5,23; 1 Pæt 4,7).

b. Fráhald frá rúsdrekka er eitt skynsamt lívsval. Sum rørsla vilja vit virka fyri einum rúsfriðum umhvørvi millum børn, ung og vaksin. At nýta narkotisk evni er ikki í tráð við kristna lívsførslu (Róm 14; 1 Kor 8; 10,23-33).

3.4 Lívið (byrjan og endi)

a. Skaparin er eisini harri yvir lívi og deyða. Eitt og hvørt menniskja hevur tí óendaligt virði og rætt til vernd frá gitnaði til natúrligan deyða (Job 31,15; Sl 8,4-9; 51,7; 139,13-16; Jes 44,2; Jer 1,5; Luk 2,21).

b. Fosturtøka er at taka lívið hjá einum óføddum menniskja og kann einans verða góðtíkin í støðum, har vandi er fyri, at mamman doyri orsakað av barnsburðinum. Tey, ið skulu verða foreldur, men hava truplar umstøður, eiga at fáa hjálp og stuðul frá okkum, bæði undir og eftir barnsburð.

c. Virkin deyðshjálpið stríðir ímóti kristna menniskjasýninum.

d. Kristna sýnið á eitt og hvørt menniskja er eisini avgerandi, tá tað viðvíkur handfaring av ílegum og líknandi

etiskum spurningum.

Pæt 2,17; 2 Pæt 1,7).

4. Ymiskir spurningar

4.1 Fólkakirkjan og Heimamissiónin

a. Kirkjuliga Heimamissiónin er ein sjálvstøðug vekingarrørsla í evangelisk-luthersku Fólkakirkjunni í Føroyum. Sambært endamálinum verður virksemið útint í samstarvi við prestarnar í Fólkakirkjunni, har hetta er gjørligt (Lógskipanin, 3. partur).

b. Heimamissiónin er ein leikfólkarørsla og leggur stóran dent á, at ein og hvør trúgvandi er við til at bera gleðiðskapin út ("almenna prestadømið"). Hetta við at vera vitni um frelsuna í Jesusi og ljós ímillum medmenniskju síni – og við at vara av, at boðanin er bíbilsk (1 Pæt 2,9; smb. Augsburgsku Játtanina 28).

4.2 Tvørkirkjuligt samstarv

a. Í øllum virksemi okkara er umráðandi at vera tilvitandi um evangelisk-lutherska grundarlagið. Ein og hvør, ið kemur til tiltøk okkara, skal kenna seg tryggan við, at boðanin er í samsvari við hetta.

b. Samstundis leggja vit stóran dent á virðing fyri og kærleika til trúarsystkin okkara í øðrum kirkjum/samkomum (Róm 12,10; Gal 6,10; 1 Tess 4,9-10; Hebr 13,1-2; 1

c. Ásannandi, at hugburðurin til tvørkirkjuligt samstarv er ymiskur í staðbundnu arbeiðunum kring landið, mæla vit til umhugsni í samstarvi. Vit arbeiða fyri kunnleika um evangelisk-lutherska lærugrundarlagið, og vit vilja, at boðanin ikki er í stríð við hetta grundarlag.

4.3 Tænastur

a. Gud vil, at øll menniskju skulu hoyra gleðiðskapin um son hansara, Jesus Krist, til trúgv og eftirfylging. Tí kallar Gud børn síni til at vera virkin í tænastru fyri hann.

b. Tænasturnar í Guds ríki eru margfaldar og ymiskar (sí 2,5). Tó hava allar týðning og eru við til at byggja Guds ríki, uttan mun til hvussu týðningarmiklar tær tykjast vera. Skriftin eggjar øllum meinigheitum til at framelska øll evni og náðigávur, sum Gud gevur, bæði kvinnum og monnum. Vit eiga at nýta øll evnir og allar gávur, har Gud hevur sett okkum í heimi, samfelagi og meinigheit. Júst margfeldið og fjølbroytnið av tænastru sýnir, at Jesu Krists kirkja er likam hansara í hesum heimi (Róm 12,1-8; 1 Kor 12-14; Ef 4,1-16).

c. Øll eru skapað í Guds mynd og hava sama virði, og øll Guds børn eru kallað at byggja upp Guds kirkju. Kvinnur og menn kunnu virka, leiða og tala, og tað er ábyrgdin hjá øllum

at døma um læruna. Tó lærir Nýggja Testamenti, at skikkaðir menn fáa serliga skyldu til at umsita tænastuna at taka sær av, at øll meinigheitin verður lærd upp í sunnu læruni og øllum Guds ráði. Tí ráða vit missiónsarbeiðunum til - bæði teimum staðbundnu og felagsarbeiðinum - at hava skikkaðar menn, um tað er møguligt, í ella uttan fyri stýrið, at hava høvuðsábyrgd fyri læruni í missiónsarbeiðnum (Jóh 10,27; Áps 20,27; 1 Kor 14,34-38; 1 Tim 2,11-3,7).

d. Tá ið fólk verða kallað til tænastu, er umráðandi, at hesi liva eitt satt og ærligt kristnilív samsvarandi Guds orði (1 Tim 3,1-13; Tit 1,5-9).

Arbeiðið við samleikaskjalinum

Arbeiðið fór í gongd í 2007 og varð liðugt 24. apríl 2013, tá høvuðsstýrið endaliga samtykti tað.

Í stýrisbólkinum hava hesi verið:

Fyri staðbundnu arbeiðini:

Leila Højgaard

Rannvá Langgaard

Claus Højgaard, seinni Jan Johannesen

Fyri Høvuðsstýrið:

Thomas Dam, form., seinni Bergur

D. Joensen

Sverri Steinhólm

Fyri landsnevndirnar:

Nansi Johannesen, seinni Sóley í Selvindi

Fyri starvsfólkini:

Jógvan Højgaard

Skrivari:

Vagn Foldbo, aðalskr., seinni Øssur

Kjølbro

Mannagongdin hevur verið, at stýrisbólkin hevur orðað uppskot til hvønn av teimum 4 pørtunum í skjalinum. Uppskotið er síðani farið til hoyringar hjá ávikavist staðbundnu arbeiðunum, Høvuðsstýrinum landsnevndunum og starvsfólkunum. Eisini hava uppskotini staðið á prenti í Trúboðanum og ligið á www.mission.fo. Mongu innkomnu viðmerkingarnar frá hoyringunum hava síðani verið viðgjørdar í stýrisbólkinum, sum so í mongum førum hevur tillagað skjalið. Stýrisbólkin hevur havt tilsamans 23 fundir.

Viðmerkingar

1.1

a. Orðingin staðfestir, hvør Heimamissiónin er. Heimamissiónin er sett saman av nógvum staðbundnum missiónsarbeiðum og einum felagsarbeiði. Henda samlaða eindin ber navnið Kirkjuliga Heimamissiónin í Føroyum.

Tað, sum bindur okkum saman, er tvídeilt. Ein sera sterk binding er til endamál og grundarlag (taka fult undir við), og ein eitt sindur veikari binding er til samleikaskjalið (arbeiða í samsvari við).

Tað mest grundleggjandi, sum bindur okkum saman, er grundarlagið og endamálið. Øll, sum eru ein partur av rørsluni, skulu taka fult undir við grundarlagnum og endamálinum. Grundarlagið og endamálið kunnu hóskandi vera ein partur av reglugerðini hjá øllum staðbundnu arbeiðunum eins og felagsarbeiðinum.

Ein eitt sindur leysari orðing er viðvíkjandi binding til samleikaskjalið. Her nýtist okkum ikki at taka fult undir við, men at arbeiða í samsvari við. Í einum felagsskapi verða ongantíð øll samd um alt, men vit kunnu velja at arbeiða sama veg.

b. Ovasta leiðsla fyri eindina við staðbundnu arbeiðunum og felagsarbeiðinum er Høvuðsstýrið, sum leiðir og myndar rørsluna. Staðbundnu arbeiðini, sum eru ein partur av Heimamissiónini, viðurkenna við hesum Høvuðsstýrið sum sína ovastu leiðslu og samstundis tað “organið”, sum kann úttala seg vegna samlaðu rørsluna.

c. Í einum felagsskapi hevur tað týðning, at øll hava møguleika fyri ávirkan. Staðbundnu arbeiðini skulu hava ávirkan á tað arbeiðið, sum verður gjørt í felag – felagsarbeiðið. Greinin leggur upp til, at vit fara at arbeiða meira fólkaræðisligt (demokratiskt) í rørsluni. So leingi, vit ikki eru ein limafelagsskapur, ber ikki til at tosa um fult fólkaræði, men møgulig fólkaræðislig skipan kundi t.d. verið umboðsráð við staðbundnum leiðarum, har ávís mál verða viðgjørd.

1.2

a. Staðbundnu arbeiðini velja sjálvi, hvussu staðbundna arbeiðið verður skipað við stýri, nevndum og álitispersónum. Dentur verður lagdur á staðbundna sjálvsavgerðarrættin. Arbeiðið verður lagað til einstaka plássíð. Ætlanin er at sleppa undan ”góðkennandi” manngongdum, sum t.d. at Høvuðsstýrið skal góðkenna stýrslimir ella talarar. Alt tilíkt hevur staðbundna arbeiðið ábyrgdina av. Tað skal bara ikki vera í stríð við grundarlag, endamál og samleikaskjal.

b. Fremsta uppgávan hjá staðbundnu arbeiðunum er at reka missión í heimstaðnum. Neyðin fyri býar-/bygdarfólkinum eigur at fylla nógv í arbeiðinum. Men harafturat hava vit øll eisini ábyrgd fyri, at boðskapurin verður borin út um alt okkara land og út í heim. Øll hava vit hetta kallið, men tað kann best útinast gjøgnum ella saman við felagsarbeiðinum. Til hetta krevst, at felagsarbeiðið verður borið av staðbundnu arbeiðunum andaliga og figgarliga. Hetta er lívsgrundarlagið undir felagsarbeiðinum.

1.3

a. Í 1.1 b verður nevnt, at Høvuðsstýrið hevur yvirskipaðu leiðsluna av rørluni um hendi. Men eins og staðbundna leiðslan leiðir staðbundna arbeiðið, so leiðir Høvuðsstýrið felagsarbeiðið.

b. Felagsarbeiðið hevur tvær uppgávur. Onnur er at stuðla staðbundnu arbeiðunum, so tey gerast betur før fyri at reka missiónsarbeiðið á staðnum, og hin er at gera uppgávur, sum vit betur megna í felag. Felagsarbeiðið skal stuðla staðbundnu arbeiðunum við tilfari (t.d. til sunnudagsskúlan), skeiðum, fyriskipan og boðan. Tær uppgávur, sum vit betri megna í felag, eru t.d. blaðútgávu, bókaútgávu, Leguhúsið og útímissión. Vit leggja dent á at savna okkara kreftir og orku, so vit gjøgnum felagsarbeiðið kunnu røkka enn longur.

c. Lagt verður upp til, at Høvuðsstýrið setur øll lønt starvsfólk. Øll lønt starvsfólk í Heimamissionini hava higartil verið sett undir felags treytum. Onkuntíð hava staðbundin arbeiði arbeitt við setan av staðbundnum skrivarum/trúboðarum, men hesi starvsfólk hava verið góðkend og sett av Høvuðsstýrinum. Í verki merkir henda orðingin, at um t.d. eitt staðbundið arbeiði ynskir at seta eitt lønt starvsfólk, so skal góðkenning fáast frá Høvuðsstýrinum áðrenn.

Tað hevur týðning, at øll lønt starvsfólk framhaldandi hava felags treytir. Hetta merkir somu lønarskipan, eftirløn, frítíð, starvsfólkarøkt og tilboð. Tað kann vera óheppið at hava ymiskar setanartreytir í einum starvsfólkahópi.

Staðbundnu missiónsarbeiðini kunnu tó sjálvi seta fólk við lønarbrøki 0,5 ella minni, sum ikki hava boðandi tænaðu.

2.2

a. Í tráð við grundarlagið verður staðfest, at Bíblían er Guds orð, borin okkum í-gjøgnum menniskju undir Heilaga Andans leiðslu.

b. Sum Guds orð hevur Bíblían avgerandi myndugleika í øllum spurningum, sum viðvíkja kristnari trúgv og kristiligum lívi. Hon er givin menniskjum til lív og sælu í Jesusi Kristi og til tess er hon bæði greið og nøktandi. Eingin myndugleiki kann javnsetast við hana, hvørki siðvenjur ella andligar opinberingar. Nýggja Testamenti lærir okkum, hvat í Gamla Testamenti er bindandi fyri kristnu kirkjuna, og hvat bert galt Ísrael undir gamla sáttmálanum.

2.3

a. Alt, sum er til, hevur Gud skapað og givið lív. Til skapanina hoyrir eisini, at Gud heldur øllum tí skapaða uppi. Skapanin er ikki myta ella ævintýr.

b. Gud hevur skapað alt, men einans menniskjað er skapað í hansara mynd og hevur tískil serstöðu. Til gudsmýndina hoyrir millum annað beinleiðis samfelag við Gud. Gudsmýndin hevur við sær, at eitt og hvørt menniskja hevur óendaligt virði. Øll menniskju hava sama virði.

c. Upprunaliga var menniskjað fullkomið og heilagt. Menniskjað hevði samfelag við Gud og næstan, og hetta var merkt av

samljóði, friði og kærleika. Hóast synda-
fallið hefur menniskjað framvegis somu
skyldur móttvegis Gudi og næsta sínum.

d. Í staðin fyri samfelag og samljóð, sum
menniskjað varð skapað til, komu skil-
naður, fremmandagerð og figgindska-
pur við syndafallinum. Øll menniskju
verða fœdd við hesi arvasynd (tað er:
uttan natúrligt álit á Gud, uttan ótta
fyri Gudi og við hugi til tað illa) og av-
leiðingum hennara. Samfelag mennisk-
jans við Gud er brotið, meðan samfelagið
við medmenniskjað er vorðið truplari av
syndini. Menniskjað hýsir tó framvegis
skapanarkreftum. Men um Guds Andi
ikki kallar og endurfœðir menniskjað við
dópi og trúgv, kann tað ikki gerast sátt
við Gud.

e. Til gudsmyndina hoyrir eisini, at Gud he-
vur givið mannaættini samábyrgd fyri
sínum skapanarverki. Menniskjað skal
ráða yvir og gagnnýta jørðina og tilfein-
gi hennara, men ikki misnýta ella oyði-
leggja. Atlit skal altíð takast til næstan.
Gudsmyndin hefur eisini við sær, at
menniskjað sum umsitari stendur til
svars fyri Gudi.

2.4

Guds náði verður rætt øllum, ið fáa
náðimiðlarnar, men bert veitt teimum,
ið taka ímóti henni í trúgv. Tískil eru bæði
miðilin og móttøkan neyðug, men tað er
gevarin, sum ger náðimiðilin til náðimiðil.

2.4.1

a. Heimamissionin vil vekja menniskju

til trúgv á Jesus Kristus. Einans Guds orð
megnar at vekja liv av deyða. Tí tænar alt
virksemið hjá Heimamissionini orðsins
boðan.

b. Náðimiðilin er ikki tengdur at, hvør
umsitur orðsins boðan ella sakramentini.
Heldur ikki er hann tengdur at, um mót-
takarin er verdugur.

2.4.2

a. Jesus innsetti dópin og hefur knýtt
síni frelsandi lyfti at honum. Gud hefur
sostatt tengt menniskjans frelsu at dópi-
num. Gud hefur tó ikki avmarkað seg
sjálvnan til dópin.

b. Dópurin er fyrst og fremst Guds
náðimiðil, har Gud er virkin í og við
menniskjanum við sínum Orði og Anda.
Tí er dópurin ikki tengdur at skynsemi
ella øðrum fœrleikum hjá tí doypta.

c. Uttan trúgv á Jesus og lyftisorð hansara
gagnar dópurin einki. Trúnna skapar
Guds Andi í syndarans hjarta við at boða
honum gleðiboðskapin. Bara Jesus kann
frelsa syndaran. Men tað ger hann í dópi-
num við trúnni. Tí kunnu trúgv og dópur
ikki setast upp ímóti hvørjum øðrum. Og
tískil hoyrir dópslæring óloysandi saman
við dópnum.

d. Sambært Bíblini eru eisini børnini fœdd
við arvasynd. Trúgv er fyrst og fremst álit
tí kunnu børn eisini trúgva. Og dópur-
in er Guds frelsandi náðimiðil. Tískil er
dópurin eisini fyri børn og ómyndug.

2.4.3

a. Jesus innsetti altarbörðið og hefur knýtt síni lyfti at tí. Har geður Jesus okkum seg sjálfvan og harvið alt, sum hann hefur vunnið okkum, syndanna fyrigeving og ævigt lív. Breyðið er veruliga Jesu likam. Vínið er veruliga Jesu blóð.

b. Altarbörðið er fyrst og fremst Guds náðimiðið, har Gud er virkin í og við menniskjanum við sínum Orði og Anda. Tí er altarbörðið ikki tengt at skynsemi ella førleikum hjá tí, ið tekur ímóti. Syndarin tekur ímóti náðini við trúgv á Jesus og lyfti hansara um fyrigeving. Av somu grund kunnu børn og ómyndug eisini taka ímóti altarsins sakramenti.

c. Í aðru atløgu undirstrikar altarbörðið felagsskapin millum øll tey, ið trúgva á Jesus Kristus.

d. Eingin er verður í sjálvum sær at koma til Jesus, men av kærleika tekur hann kortini ímóti øllum syndarum, ið vilja taka ímóti hansara fyrigevandi náði. Sostatt er synd í sjálvum sær eingin forðing fyri at fara til altars, men óuppgjörd synd og vantrúgv forða fyri, at syndarin kann fáa gagn av tí.

2.5

a. Gud hefur sent Heilaga Andan at geva syndarum lut í Jesu Kristi fullgjørdu frelsu við trúnni. Hetta ger Andin við at mæta menniskjum gjøgnum Guds lóg, sum ger syndarum greitt, at teir hava syndað og mangla Guds yndi, og gjøgnum gleðiboðskapin um Jesus Kristus,

sum hefur vunnið syndarum fyrigeving syndanna og Guds yndi. Andin skapar trúgv á henda gleðiboðskap, so syndarin fær lut í frelsuni fyri einki.

b. Ein og hvør, sum trýr á Jesus Kristus og er doyptur, hefur Guds Anda. Bíblían kennir bara ein dóp, ið geður Andan, tað er vatndópurin.

d. Tað er eisini Heilaga Andans gerningur at kalla tey trúgvandi til tænastu fyri Jesus og veita teimum førleikar og styrki til hesa tænastu. Náðigávurnar eru fyrst og fremst til uppbyggingar fyri Kristi likam. Sambært Nýggja Testamenti eru náðigávurnar ymiskar. Tað er ein ávís raðfesting í týðningi av náðigávunum. Kortini skulu vit tráa eftir teimum øllum og ikki forða nakrari náðigávu, ið er til uppbyggingar.

2.6

a. Gud vil, at øll menniskju skulu verða frelst. Tí tók Jesus allar heimsins syndir á seg og doyði í syndarans stað. Tí er øll skuld okkara kvittað.

b. Jesu fullgjørda frelsuverk á Golgata er einasta frelsugrundarlag. Eftir syndafallið hvørki vil ella kann eitt menniskja sjálvst koma til Guds. Tí má Guds Andi kalla tað til Jesus við gleðiboðskapinum. Frelsan er ókeypis og óuppiborin, hon er ikki av trúnni í sjálvum sær, heldur ikki av angri, bøn, bót ella øðrum andligum venjingum, men eina av náði.

c. Syndarin tekur ímóti frelsuni við trúnni.

Trúgv er fyrst og fremst álit á Kristus. Trúgv er sum ein tóm hond, ið tekur ímóti eini veldigari gávu, tí er tað ómøguligt at koma fram fyri Gud uttan trúgv. Guds Andi leggur trúnnu í hjarta syndarans við at boða honum ta fríu frelsuna í Jesusi Kristi.

d. At vaksa í kristnari trúgv er at verða støðugt meira tengdur at Kristusi og frelsandi náði hansara. Gerningar frelsa hvørki fyri ella eftir umvendingina.

2.7

a. Endatíðirnar eru merktar av teknum, sum boða frá, at Jesu afturkoma er nær. Tó kann eingin siga, nær Jesus kemur.

3.1

a. Kristin siðalæra hevur til endamáls at verja einstaka menniskjað og óendaliga virði tess. Sum grundarlagið (2.1) staðfestir, er Biblián sum Guds orð eisini rættisnórvur fyri lívi hins kristna. Hesa vegleiðing finna vit serliga í teimum 10 boðunum, tí duplta kærleiksboðnum, Jesu fjallatalu og áminningunum annars í Nýggja Testamenti.

b. Tað hevur týdning at staðfesta menniskjans óendaliga virði, og hvat tað inniber fyri hvørt einasta menniskja. ”Ja” til eitt og hvørt menniskja er líka umráðandi sum ”nei” til alla synd.

3.2

a. Hjúnalagið er givið okkum sum serlig skipan og karmur um samlívið millum mann og kvinnu, herundir kynslívið.

b. Síðan syndafallið er samlívið millum

kynini vordíð ófullkomið. Tað góða, sum Gud hevur skapað, er skatt av syndini í menniskjanum. Tí er neyðugt støðugt at áminna um sínámillum kærleika, virðing og fyrigeving og ávara ímóti hori og ólevnaði.

c. Hjúnalagið er Guds skapanarskipan, ikki bert ein menniskjalig skipan. Nýggja Testamenti letur ikki upp fyri endurgiftu, so leingi hjúnafelagin er á lívi.

d. Hjúnalagið sum gudgivni karmurin um samlívið saman við áminningum móti hori og ólevnaði ígjøgnum alla Bibliuna gera greitt, at tað er í stríð við Guds vilja at búgva saman ógift og vera saman kynsliga uttan fyri hjúnalagið.

e. At Gud hevur innsett hjúnalagið merkir ikki, at tað er skeivt at vera stök/stakur. Summi eru stök fyri tess betur at kunna tæna Gudi.

f. Bæði Gamla og Nýggja Testamenti tala greitt um samkynt samlív sum brot á Guds boð.

3.3

a. Vit halda fast við bíbilsku javnvágina – ikki at fordøma rúsdrekka og samstundis at ávara ímóti misnýtslu og avleiðingunum fyri einstaklingar, familjur og samfelag.

b. Tann kristni hevur frælsi at nýta rúsdrekka, men hevur eisini frælsi at lata vera. At vera einum veikum til meinboga er ímóti næstakærleikanum. Narkotisk evni eru beinleiðis skaðilig og tí ikki í tráð við kristna lívsfærslu.

3.4

a. 2.3 staðfestir, at Gud hefur skapað eitt og hvört menniskja í síni mynd og sostatt givið tí óendaligt virði. Tað stríðir tí ímóti kristna menniskjasýninum onkursvegna at niðurskriva virðið hjá einum menniskja, uttan mun til umstøðurnar.

b. Uppgáva okkara er ikki at taka lív, men tvørturímóti at bjarga lívi. Næstakærleiksboðið áleggur okkum harumframt at hjálpa foreldrum í truplum korum.

c. Skylda okkara er ikki at hjálpa menniskjum at doyggja, men tvørturímóti at lætta um hjá teimum líðandi.

d. Hóast lækna- og lívfrøðilig vísindi menast, kann ikki siggjast burtur frá kristna menniskjasýninum uttan mun til møgulegar ágóðar av vísindaligu møguleikunum.

4.1

a. Guds kall til Heimamissiónina er at vera ein vekingarrødd í Fólkakirkjuni.

b. Kjarnin í virkseminum hjá Heimamissiónini er sjálvboðna arbeiðið kringlandið og dagligi vitnisburðurin ímillum fólk. Leikfólkið hefur eisini rætt og skyldu til at tala at óbíbilskari boðan.

4.2

a. Vit ásanna, at kristin eru ósamd sínámillum um týðandi spurningar í okkara lærugrundarlagi, sum 2. partur av hesum skjali viðger. Til tess at fyribyrghja ørkymlan hjá tí einstaka, er týðningarmikið at vara um og halda fast við grundarlagið.

b. Í tráð við læru ápostlanna meta vit ein og hvønn, sum er doyptur til Jesus og trýr á hann, sum bróður og systur. Nýggja Testamenti leggur serligan dent á brøðrakærleikan. Hetta hóast ósemju um avgerandi læruspurningar.

c. Ósemjan við aðrar kirkjur/samkomur um avgerandi læruspurningar er eyðvitað serliga viðkomandi fyri boðanina. Boðanin má altíð geva eina greiða mynd av grundarlagnum.

Kirkjuligu Heimamissiónin í Føroyum